

Май ни пробутват царя за президент?

Продължава от стр. 1/
Вероятността Симеон II да смени Гоце на „Дондуков“ 2 е повече от допустима. Всички президенти до сега у нас са избирани с гласовете на ДПС, а царят и Доган са дупе и гащи. Без този половин милион гласове, които сякаш се подчиняват на ръководството на ДПС, май никой и нищо не може да бъде избрано у нас. Ето защо и хонорарите, и злоупотребата с власт, и целият партиен цинизъм на лидерите на Движението остават безнаказани и дори събарянето

на едно барбекю се окажа за огромен проблем пред съдебната власт. Към дружбата между царя и султана на България, трябва да прибавим и голямата почит на сегашния министър-председател, който като бивш бодигард на величеството, винаги е изтъквал колко много го цени. След като фаворитът му Цветанов отпадна от класацията, съвсем естествено е да подкрепи Симеон II, а готовата да възкръсне НДСВ твърдо ще застане зад него в бъдеще, тъй като половината мандат на ГЕРБ из-

мина, а в желанието за втори, подготовката трябва да започне от сега. С гласовете на ДПС, НДСВ и ГЕРБ можем от сега да си честитим следващия президент – високо цененият и удобен на цялата политическа класа Дедо!
Е, още е рано да си честитим новия президент, но все пак обърнете внимание как отдавна се подготвят триумфалното завръщане на политическата марионетка Симеон Сакскобургготски. Някак безобидно и случайно започнаха да го споменават

тук и там. Заговори се отново за международните му връзки. Бойко Борисов каза наскоро, че в чужбина винаги го питали за царя. Отново ни пробутват харизмата на произхода му, тъй като друга той няма. Отново ни напомнят какъв полиглот е, но никой не казва, че на всичките езици, които владее, дрънка все едни и същи незначещи клишетета, които според нашите стандарти били дипломатичен език. Преклонната му възраст и непреклонната му алчност са изключи-

телно удобни за кукловодите му. Задкулиската власт на България в негово лице вижда и намира нужния параван, за да прави каквото си иска, а ЕС да си мълчи, защото не може такъв истински, стар европеец, с царска кръв да бъде подозиран, че е мача на мафията и лице на олигархията.
За да бъде кандидатурата на Симеон II още поубедителна, на пистата за президентските избори се пускат всевъзможни смешотворни, нелепи и скандални имена от абсурдната българска по-

литическа действителност. Чакам всеки момент в този списък да се появи и името на Юлия Вучков.
Какво друго ще му остане на ошашавения български народ, мислят си сценаристите на прехода от простотия към простотия, освен да гласуват за нашия човек.
И царят, наричан още Симо, Падаря, Горския, Мадридския крадец, Дедо и още няколко пълни с любов и признателност прозвища, заювани в последните 10 години, заради родолюбивата дейност на Симе-

он Кобурготски в България – ще се възкачи на президентския престол. Просто не ми се мисли, каква всенародна радост ще настъпи в родината ни. Тя ще бъде залята с най – голямата ни национална ценност „Ракията“, която с такъв зор защитихме от опитите на света да ни я открадне.
Накрая един нов Вазов, по – модерен и по – голям патриот, ще препарише „Пиянството на един народ“, а после 5 години всички ще си лекуваме махмурлука.
Юлиана ХРИСТОВА

Българската свобода

“Свободата е да правим всичко, което не накарнава правата на другите.” Човек се чувства свободен, когато може да изразява спокойно мислите си. Там, където има насилие, жестокост, агресия, свобода не може да съществува. Личната свобода ни дава право да правим това, което ни харесва, но свободата е огромна отговорност. Ние сме граждани и като такива не

трябва с поведението си да вредим на другите, защото живеем в общество, което си има своите правила.
Тази година се навършват 133 години от Освобождението на България от турско робство. Нашият народ е исторически обречен да преживее тези черни и кървави страници с много стоицизъм и мъка, с героизъм и патриотизъм, благодарение

на което е и оцелял. Сред турските нашественици са се борили много юначни българи – хайдуги, революционери. Техните подвизи подхранват вярата у хората, че теглилата и страданията ще имат край. Във фолклора ни, български, са съхранени всички трудности, които трябва да преодолее българинът в порива си към свобода. Фолклорната памет е символ на

българщината. Достатъчно е, за да защитим националната си гордост, да припомним подвига на хайдугите. А те са навсякъде из поробената ни родина- в хайдушкия Балкан, гордата Рила, непристъпния Пирин, мрачните Родопи. Не може да се нарече робска земята, която напролет се изпълва с юнаци, готови да дадат живота си за България.
Върхът в стремежа на

българина към свобода е Шипка - заветният хълм, паметник велик и огромен на народния порив към свобода. Там родолюбието и свободата се съизмерват с безсмъртието. Това за мен е националната памет и тя е жива във всяко искрено, българско сърце. Тя определя днес личната и гражданската ни свобода. Тя е пример за жертвоготовност и отдаденост в

името на най- великата кауза- свободата на Родината:
“България цяла сега нази гледа този връх висок е, тя ще ни съзри, ако би бегали- да мрем по- добре.”
Днес българите имат свобода на духа и мисълта, но използват ли я правилно, за позитивни цели? За някои свободата е хаос, за други ред, за трети своеволие. За

мен, свободата се полага само на този, който може да поеме отговорностите, които тя носи.
Иван Костадинов*
*Авторът е ученик в 7а клас на ОУ”Св. св. Кирил и Методий”- Балчик. С есето е победител е в конкурса за есе, организиран от Младежката организация на партия Атака- Балчик и народния представител Валентин Николов.

Мечти, разочарования

На моята учителка Станка Дачева

Да бъдеш себе си е трудно, много трудно, но аз ще се опитам, защото се задушавам от дефицита на свобода и почитност и от неуважение на различия в мнения и мислене. Свободата е в голяма степен вътрешно усещане и ако го нямаш, няма кой да ти го даде. С годините, натрупаният опит прераства в поход за размишления, особено за младите. Много от тях може би няма да ме разберат сега!
Младежките очаквания потъват дълбоко във всекидневното, което се указва най-големият човешки порок, вървящ срещу самият човек. Животът ни тръгва от надеждите и постепенно към тъжните истини завива. Увива се край семейните възходи и падения в белите балчишки къщички с малки дворчета, опушени от ранната утринна мъгла. Бавно и упоително дискретните човешки блянове се превръщат в малки трагедии. И макар да не сме поколение, преживяло война, мога да употребя думите на Гъртруд Стайн: Lost Generation. Може би дългата диктатура, последвана от вре-

ме на чудовищни измами, изсуши душите ни. Думите вървят след желанията, които носят обречеността – веднъж изречени, никога да не се сбъднат. И докато сме млади, мечтите изглеждат възможни, а животът вижда в бляновете ни тига лудост. Присъщата ни начална разкрепостеност се обезличава в трезвомислещо покорство. Мотивите и действията ни понякога изглеждат адекватни, но често меланхоличните ни настроения приличат на безпомощно блуждаене из нюансите на реалността.
Ние сме обречени на настроения като чеховското очакване, което върви само на думи. Цинизмът – плащът на бездушното олекоти мечтите ни до разпилени листенца рози. Изконната жажда за живот пресъхва с всяка измината крачка и сторена постъпка. А някъде в утайките се спомени са застинали прекършените желания, намиращи спасения, единствено в смъртта. Може би понякога близостта и ни помага да видим нещата в перспектива?
Георги ИВАНОВ - Гого

Младото Facebook поколение организира протест „За да остане култура“

